

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΔΑΚΤΥΛΙΟΙ

Ἡ χρῆσις τῶν δακτυλίων, ἔχουσα τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους, φαίνεται ὅτι μετεδόθη ἐξ Ἀσίας εἰς τοὺς Ἑλληνας, οἵτινες, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρῶτοι τοὺς μετεχειρίσθησαν ἐν Εὐρώπῃ.

Κατὰ τὰς ἀγιογραφικὰς παραδόσεις ὁ Φαραώ, περιβαλὼν τὸν Ἰωσήφ μὲ πᾶσαν ἐξουσίαν ἐν Αἰγύπτῳ, ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὸν δακτύλιόν του. Ἐπὶ τοῦ Μωϋσέως οἱ δακτύλιοι φέρονται ὡς ἐν τῶν κοσμημάτων τοῦ Ἀαρὼν καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

Ἡ Ἰουδίθ, πορευομένη ὅπως φονεύσῃ τὸν Ὀλοφέρνην, εἶχε πλήρεις δακτυλίων τοὺς δακτύλους αὐτῆς.

Ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον οἱ ὡς ἀρραβῶνες χρησιμεύοντες δακτύλιοι ἦσαν σιδηροῖ. Οἱ πρεσβευταὶ παρὰ Ῥωμαίοις ὡς σημεῖον τῆς ἀρχῆς τῶν ἐφόρουν χρυσοῦν δακτύλιον εἰς τὸν μέσον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἱππεῖς ἐφόρουν χρυσοῦν δακτύλιον, οἱ δὲ θριαμβεύοντες στρατηγοί, εἰσερχόμενοι εἰς Ῥώμην, ἔφερον, πλὴν χρυσοῦ στεφάνου περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ σιδηροῦν εἰς τὴν χεῖρα δακτύλιον. Κατὰ τὸν Πλίνιον, οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ ἀνδραγαθήσαντες ἐδικαιοῦντο νὰ κοσμῶσι τὰς χεῖρας τῶν μὲ χρυσοῦς δακτυλίου. Οἱ Καρχηδόνιοι, μεθ' ἐκάστην μάχην, ἧς ἤθελον μετὰ σχει, προσέθετον καὶ ἀνὰ ἓνα δακτύλιον.

Ἰσχυρίζονται τινὲς ὅτι ὁ κύριος σκοπός, δι' ὃν τὸ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι μετεχειρίσθησαν δακτυλίους, ἦτο νὰ σφραγίζωσι τὰ διάφορα αὐτῶν ἔγγραφα, καὶ μάλιστα τὰς ἐπιστολάς τῶν. Τοῦτο φαίνεται ἀληθές, διότι ἡ συνήθεια τοῦ νὰ ἔχῃ ἐκάστη οἰκογένεια τὰ οἰκόσημά της γεγλυμμένα ἐπὶ δακτυλιολίθου εἶνε ἀρχαιοτάτη.

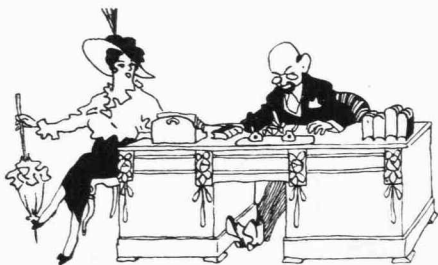
Ὀνομαστός ὑπῆρξεν ὁ δακτυλιόλιθος τοῦ Σαμίου Πολυκράτους. Ἦτο τόσον εὐτυχὴς ὁ Πολυκράτης, ὥστε φοβούμενος τὸν φθόνον τῶν Θεῶν ἐπὶ τούτῳ, ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸν πολῦτιμον δακτύλιόν του. Ἀλλ' ἄλιεύς τις, ἀγρεύσας μέγαν ἰχθύν, ἐπώλησε τοῦτον εἰς τὸν μάγειρον τοῦ τυράννου, οὗτος δὲ εὗρεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἰχθύος τὸν δακτυλιόλιθον.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐχάραττον εἰς τοὺς δακτυλίους των ἰχθύν, διότι, ὡς γνωστόν, ὁ ἰχθύς ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ Σωτῆρος, ἔνεκα τῶν γραμμάτων **ΙΧΘΥΣ**, ἅτινα εἶνε τὰ ἀρχικά τῶν λέξεων **ΙΗΣΟΥΣ, ΧΡΙΣΤΟΣ, ΘΕΟΣ, ΥΙΟΣ, ΣΩΤΗΡ**.

Διασημότετος δακτύλιος ἦτο ὁ τοῦ Γύγου, περὶ οὗ ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ἦτο ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, γενομένης δέ ποτε βροχῆς καὶ σεισμοῦ συνέβη νὰ σχισθῇ ἡ γῆ καὶ νὰ γίνῃ χάσμα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο. Ἰδὼν τοῦτο ὁ Γύγης καὶ θαυμάσας κατέβη καὶ εἶδε πολλὰ ἀξιοθαύμαστα καὶ νεκρὸν ὑπερμεγέθη ἐντὸς μεγίστου χαλκοῦ ἵππου. Εἶχε δὲ ὁ νεκρὸς χρυσοῦν δακτύλιον. Ὁ Γύγης παραλαβὼν αὐτὸν καὶ θέσας εἰς τὸν δάκτυλον καὶ στρέψας τὴν σφενδόνην (πέτραν) εἰς τὰ ἔσω τῆς χειρός, ἐξῆλθεν. Ἐπανελθὼν ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ποιμένων παρετήρησεν ὅτι οὗτοι ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ ἀπόντος, ἕως οὗ οὗτος, ἐπιψηλαφῶν τὸν δακτύλιον, ἔστρεψεν ἔξω τὴν σφενδόνην αὐτοῦ, ὁπότε ἐνόησε τὴν μαγικὴν δύναμιν τοῦ δακτυλίου. Ὅταν ἔστρεψε πρὸς τὰ ἔσω τὴν σφενδόνην αὐτοῦ, ἐγένετο ἀφανής.

Ὁ χρυσοῦς δακτύλιος ἦτο ἐν πολλῇ χρήσει εἰς τὰς μαγείας τῶν μέσων αἰώνων.

Ἐνίοτε μεταχειρίζονται μαγνητισμένους δακτυλίους, οἵτινες λέγεται ὅτι προφυλάττουσιν ἀπὸ τῆς κεφαλαλγίας, ἢ σιδηροῦς εἰς τινα μέρος, ὡς ἀλεξιτήριον κατὰ τῆς λύσεως. Ὑπάρχουν δὲ κατὰ χώρας καὶ παντοῖαι ἄλλαι συνήθειαι καὶ δεισιδαιμονίαι ἀποβλέπουσαι εἰς τὸ περιεργότατον, ἀρχαιότατον καὶ ἱστορικώτατον τοῦτο κόσμημα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀδράνεια γλώσσης

Ἡ πελάτις. — Μοῦ εἶπατε, γιαιτρέ, νὰ βγάλω τὴ γλῶσσα μου νὰ τὴν ἰδῇτε, καὶ ἕως τώρα δὲν τὴν ἐκνιτάξατε...

Ὁ ἱατρός. — Βέβαια, σὰς εἶπα νὰ τὴν ἔχετε ἔξω ἕως ὅτου προφθάσω καὶ σὰς γράψω τὴν συνταγὴν μετ' ἡσυχίας...